

XII

Ὁ σιδηρουργὸς ἔζησεν ἐκ νέου βίον πρίγκηπος, ἡ δὲ Πενία, ὡς τὰ ἀβροδίατα ἐκεῖνα κυνάρια τῶν πλουσίων δεσποινῶν, διεβίωσε τρυφηλότετα ἐπίσης ἐν μακαριότητι.

Ἀλλὰ τοιοῦτος εἶνε ὁ νόμος τῶν ἐγκοσμίων· νὰ βαρύνηται τις καὶ τὴν εὐδαιμονίαν αὐτήν, ὅταν παρατείνεται ἐπὶ πολὺ.

Ἡ Ἀθλιότης ἐπόθησε ν' ἀποθάνῃ. Αἰσθανθεὶς ἑαυτὸν ὀλίγον πάσχοντα μετεκαλέσατο τὸν καλλίτερον τοῦ τόπου ἱατρὸν, ὅστις, μὴ ἐννοῶν νὰ παραβῇ τὸ πρόγραμμά του, δὲν ἐβράδυνε νὰ τὸν ἐφοδιάσῃ μὲ τὸ διαβατήριόν του διὰ τὸν ἄλλον κόσμον.

Ἀφοῦ ἀπέθανεν ὁ σιδηρουργός, παραλαβὼν τὸν πιστόν του κῦνα, ὅστις οὐδαμοῦ ἐνόει νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ, μετέβη διὰ πρώτης εὐκαιρίας εἰς τὸν Παράδεισον.

Δυστυχῶς ὅμως ὁ κλειδοκράτωρ τοῦ Παραδείσου ἀπόστολος Πέτρος εἶχε τὴν μνήμην ἰσχυράν, καὶ ὅταν εἶδε τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ σιδηρουργοῦ, τὸν ἀνεγνώρισε, καὶ χωρὶς ν' ἀποκρύψῃ τὴν δυσἀρέσκειάν του ὅτι δὲν ἠκολούθησε τὴν προτροπὴν του τότε, τῷ εἶπε ψυχρῶς:

— Ὅταν ἠδύνασο, ἀκολουθῶν τὴν συμβουλὴν μου, ν' ἀποκτήσῃς θέσιν ἐν τῷ Παραδείσῳ δὲν μὲ ἤκουσας, γέρω-πείσματάρη· λοιπὸν τώρα μεῖνε ἔξω. Δὲν σοὶ ἐπιτρέπω τὴν εἴσοδον.

Καὶ χωρὶς κανὲν ἄλλο φιλοφρόνημα νὰ συνοδεύσῃ τοὺς πικροὺς τούτους λόγους του, ἐκλείσε μεθ' ὁρμῆς τὴν θύραν, κλειδῶσας ἀσφαλῶς ἔσωθεν.

Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἤρρεσεν εἰς τὴν Ἀθλιότητα, ἀλλὰ πρὸ τῶν ἀμετατρέπτων γεγονότων πρέπει τις νὰ ὑποχωρῇ.

Ἐσπευσε λοιπὸν πρὸς τὸ Καθαρτήριον.

Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ δὲν ὑπῆρχε θέσις δι' αὐτόν, διότι δὲν εἶχε μικρὰ ἁμαρτήματα πρὸς ἐξίλασμον καὶ ἐπομένως δὲν ἠδύναντο νὰ τὸν δεχθῶσι.

— Δὲν μοι μένει πλέον παρὰ ἡ Κόλασις, ἐπιθύρισεν ἀναστενάζων ἡ Ἀθλιότης καὶ ἔφερε τὰ βήματά του πρὸς τὸν Ἀδην.

Φθὰς πρὸ τοῦ μεγάρου τοῦ Σατάν, ἔσυρε τὸν ἀναγελτήριον θῆμιγγα καὶ μετ' ὀλίγον ἰσχνός, ὡς ἀράχνη, διάβολος, ἐκπληρῶν χρέη θυρωροῦ, ἤνοιξε μικρὸν θυρίδιον ἵνα ἐρωτήσῃ τίς ἦν ὁ ἐπισκέπτης καὶ τί ἐζήτηι. Μόλις ὅμως ἀνεγνώρισε τὸν τρόπον καὶ φρίκην ἐμπνεύσαντα τοῖς διαβάλοις πᾶσι πανοῦργον σιδηρουργόν, σχεδὸν ἐνεκρώθη ἐκ τοῦ φόβου καὶ πεσὼν χαμαὶ ἐκραζε γοερῶς.

Προσδραμόντων εἰς τὰς φωνὰς του διαφόρων διαδόλων, δαιμόνων καὶ σατανάδων, τοῖς ἀνεκοίνωσεν ὅτι ὁ τρομερὸς καὶ πανοῦργος σιδηρουργὸς τοῖς ἐκρούσε τὴν θύραν, τίς οἶδε τί βυσοδομῶν κατ' αὐτῶν.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ φόβος εἶνε, φαίνεται, καὶ παρὰ τοῖς δαίμοσιν εὐμετάδοτον αἴσθημα, ἀπεφασίσθη νὰ μὴ ἐπιτρέψωσιν ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ εἰς τὴν Ἀθλιότητα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Κόλασιν.

Ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ μάτην ἀνέμενεν ἐλπίζων ὅτι θὰ τῷ ἡνοιγον, ἡ Ἀθλιότης ἀπηλπίσθη ἐν τέλει, καὶ ἀκο-

λουθούμενος πάντοτε ὑπὸ τοῦ πιστοῦ του κυνός, ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ ἀφιλοξένου ἐκείνου μέρους.

Καὶ ἰδοὺ διατὶ ἡ Ἀθλιότης καὶ ἡ Πενία εὐρίσκονται διαρκῶς εἰς τὸν κόσμον τούτου.

(Φλαμανδικὴ παράδοσις. Μετάφρασις '13. Στρατηγοπούλου.)

ΠΕΝΘΕΡΑ ΠΕΡΙ ΝΥΜΦΗΣ

(Ἐπιστολή.)

Κατ' ἀρχὰς καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου, πρόσδεξαι τὰς εἰλικρινεστέρας εὐχάς μου, ἀγαπητὴ φίλη. Νυμφεύετε τὸν υἱόν σας, τὸν Μάξιμόν σας, κατὰ τὰς ἐπιθυμίας αὐτοῦ τε καὶ ὑμῶν· τὸ πᾶν φαίνεται ἡνωμένον εἰς τὴν σύζευξιν ταύτην διὰ τὰς εὐχαριστήσας, καὶ θὰ φυλάξητε ὑπὸ τὴν στέγην σας τὸ νέον τοῦτο ζεῦγος.

Ἡ τόσον φιλόστοργος καὶ εὐγενὴς καρδιά ὑμῶν εὐφραίνεται ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῆς φιλτάτης ταύτης οἰκογενειακῆς ζωῆς. Εὐφραίνομαι ὡς ὑμεῖς, ἀγαπητὴ μου, ἀλλὰ μετὰ φόβου καὶ τρόμου, ὡς λέγει ὁ ἀπόστολος. Ἡ οἰκογενειακὴ αὕτη ζωὴ, καθ' ἣν ὁ Φιλήμων καὶ ἡ Βαυκίς, ἡ δρῦς τοῦτέστι καὶ ἡ φιλύρα, θὰ συνενώσωσιν ὑπὸ τὴν σκιάν των τοὺς νέους ἀνθοστολίστους κλῶνάς των, καὶ ἥτις προστατεύει καὶ προφυλάττει αὐτούς, ὥφειλε νὰ εἶνε θελκτικὴ· εἶνε αὕτη ἡ Ἐδέμ, ὡς ὥφειλε νὰ ᾖ. Ἡ τελειότερα ἁρμονία ἔδει νὰ ἐνυπάρχῃ μεταξὺ ἐκείνων οἷτινες ἔχουσι τὸ αὐτὸ ὄνομα, τὰ αὐτὰ συμφέροντα, τὰς αὐτὰς συμπαθείας· ἀλλ' ὁ ὄφιος διολισθαίνει καὶ εἰς τὸν Παράδεισον αὐτόν· ἀμφότεροι, ἀφικόμενοι εἰς ἣν εὐρισκόμεθα ἡλικίαν, ἠκούσαμεν τὰ παράπονα τῶν δυσηρεστημένων κατὰ τῶν νυμφῶν των πενθερῶν, καὶ ἐξ ἄλλου τῶν νυμφῶν ἀσχαλλουσῶν κατὰ τῶν πενθερῶν των καί, ὡς ὁ ἀγαθὸς Ἑρρῖκος ὁ ΙΣΤ'. ἀκούσας δύο ἀντιδίκων, εἶπομεν καὶ ἡμεῖς περὶ τούτων: «ἔχουσιν ἀμφότεροι δίκαιον!» Ἀλλ' ἂς προσθέσωμεν: «Ἀμφότεροι ἔχουσιν ἄδικον!» Καὶ ἰδοὺ διατὶ. Εἰμί πεπεισμένη, ὅτι εἰς τὰς διαπληκτιζομένας ταύτας καὶ θλιβερῶς ταρассομένας οἰκογενείας ἐνεφώλευσάν ποτε ἐξαίρετοι διαθέσεις, ἀλλ' ἡ ἀνθρωπίνῃ ἀθλιότης, ἡ φιλαυτία καὶ ὁ προσωπικὸς ἐγωϊσμός ἐξηφάνισαν τὸ πᾶν· ἡ διχόνοια, αἱ ἐριδες καὶ αἱ ἀντιπάθειαι ὑπεισήλασαν εἰς τὴν σκιάν των οἰκογενειακῶν τούτων δένδρων, καί, ὡς γνωστόν, ἡ σκιά εἶναι συγχνάκις μὲν προσηνὴς ἐνίοτε ὅμως ἀπαισία. Ἀλλὰ τί νὰ κάμωμεν, ἵνα ἡ οἰκογενειακὴ αὕτη ζωὴ καταστῇ ἥρεμος καὶ ἀπηλλαγμένη πάσης διενέξεως, ὅπως, μεταξὺ τῶν ἄλλων, οὐδὲν ταραττῇ τὴν μεταξὺ πενθερᾶς καὶ νύμφης ἁρμονίαν; Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἐκφράσω τὰς ἰδέας μου ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, μολονότι, ἵνα ρυθμίσητε κανόνα τοῦ φέρεσθαι, δὲν ἔχετε ἢ νὰ ἀντλήσητε ἐκ τῆς καρδίας σας, τῆς τόσον καλῆς καὶ τόσον πραείας!

Ἡ πραότης! αὕτη, κατ' ἐμέ, εἶνε ἡ κυρία ἀρετὴ ἥς δέον νὰ ἐμφορῶμεθα εἰς τὰς μετὰ τῶν νυμφῶν ἡμῶν σχέσεις. Μᾶς ἔρχονται ὅλως νεαραί, ἀνατεθραμμένοι μὲ ἄλλας ἰδέας καὶ ἄλλας ἔξεις, καί, ἵνα εἴπω εἰλικρινῶς, ὅσον ἀξιαγάπητοι καὶ καλαὶ καὶ ἂν ᾖσι, θὰ ἔχωμεν πάντοτε νὰ ὑπερνικήσωμεν δυσκολίαν τινὰ ἵνα ἀγάγωμεν τὴν πρὸς

αὐτὰς σχέσιν μας εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἁρμονίας. Στολισμός, τρόπος τοῦ λαλεῖν, τοῦ ἀναγινώσκειν, ὁρέξεις παντοειδεῖς, τὸ πᾶν μᾶς φαίνεται παράδοξον, καὶ ἐπομένως ἀξιόμιμτον. Ἐκεῖναι εἶνε νέαι, ἡμεῖς γραταὶ· ἔχουσι τοὺς πόθους καὶ τὰς ιδέας τῆς ἡλικίας των· ἐν γένει ἐπιθυμοῦμεν νὰ εἶνε αὐταὶ ἀπλούστεραι, φειδωλότεραι, δραστηριώτεραι· ἀναφέρομεν αὐταρέσκως, ὡς ὅλοι οἱ γέροντες καὶ ὅλαι αἱ γραταὶ, τὸν προσφιλεῖ παλαι καιρόν Ἄλλοτε δὲν ἔκαμνον ἀφειδεῖς δαπάνας διὰ φορέματα ἢ παραπετάσματα ἄλλοτε ἐζύμνων αἱ ἴδιαι ἄλλοτε ἐγνώριζον νὰ ἐγείρωνται πρῶτ' ἄλλοτε· ἔμενον εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ δὲν διήρχοντο τὸ θέρος εἰς ταξείδια, καὶ τὸν χειμῶνα εἰς ἐπισκέψεις ἄλλοτε Λοιπόν, ἀγαπητὴ φίλη, συμπεραίνω, ὅτι ἐνῶ ἐν πᾶσι τούτοις ἔχομεν ἑκατοντάκις δίκαιον, ἐν τούτοις θὰ ἐπράττομεν ἀπειράκις κάλλιον ἂν εἰσιγῶμεν καὶ μὴ ὑπερεπηνῶμεν τὴν νεότητά μας, ἀδικοῦσαι τὴν τῶν νυμφῶν μας. Ἄς θεωρῶμεν αὐτὰς μετ' εὐμενείας, ἄς τὰς ἀφήσωμεν ἐλευθέρως Ἐὰν δαπανῶσι καιρόν, χρήματα, ὑγείαν, θὰ διδαχθῶσιν ἰδίοις ἀναλώμασιν Αἱ σκέψεις μας, αἱ μεμψιμοιρίαι μας θὰ μείνωσιν ἀνευ ἀποτελέσματος, καὶ σὶ ὁρθαὶ συμβουλαὶ μας θὰ ἐπαυξήσωσι τὸ κακόν. Ἐὰν μᾶς ζητῶσι συμβουλάς, δῶμεν αὐταῖς μετ' εὐλκρινείας καὶ εὐσταθείας, καὶ ἄς ἀντιπαρέλθωμεν ἐν ἀδιαφορίᾳ ἂν δὲν τὰς ἀκολουθήσωσιν.

Αἱ σχέσεις μητρὸς πρὸς ἑγγαμὸν υἱόν της εἶνε ἐκ τῶν λεπτοτέρων, καὶ ἐν αὐταῖς, μᾶλλον ἢ παρὰ πάσῃ ἄλλῃ, δεόν νὰ πρυτανεύῃ ἡ σύνεσις. Μὴ παρεμβάινωμεν οὐδέποτε ἐν ταῖς συζυγικαῖς συζητήσεσιν, ἐκτός ἴνα εἰπώμεν πρόσφορόν τινα καὶ ἀπαλὴν κατευναστικὴν τῆς ἐριδος λέξιν, ἵνα ἐρμηνεύσωμεν τὸν ἀμυχανοῦντα καὶ ἐν τέλει μόνον ὅταν, καὶ διὰ δώρου τινός, ἀρμοδίως προσφερομένου, δὲν κατορθῶται ἡ κατάπαυσις τῆς ἐριδος. Ἡ σιωπὴ, ἡ θλιβερὰ ἔκφρασις τῆς φυσιογνωμίας δύνανται μόναι νὰ ὑποσημαίνωσιν εἰς τοὺς συζύγους ὅτι ἔχουσιν ἄδικον. Ἄν ὅθεν δὲν εἶνε ἡμῖν ἐπιτετραμμένον νὰ ἀναμιγνύμεθα εἰς τὰς ἐριδας αὐτῶν, πολὺ ὀλιγώτερον ὀφείλομεν νὰ τὰς ὑποκινῶμεν! Θὰ ὑποφέρωμεν ἴσως (τὰ πάντα εἶνε πιθανὰ) βλέπουσαι ὅτι ὁ υἱὸς ἡμῶν δὲν εἶνε ὅσον ἐπεθυμοῦμεν εὐτυχῆς (ἐπιθυμεῖ τις τόσας εὐτυχίας διὰ τὰ τέκνα του!)· θὰ διακρίνωμεν σκοτία σημεῖα ἐπὶ τοῦ ἀδάμαντος ὃν ἐξέλεξεν, ἀλλ' ἄς προφυλάττωμεθα ἀπὸ τοῦ νὰ μεγαλύνωμεν τὰ πραγματικὰ ἢ φαντασιώδη ἄδικα τῆς συζύγου του· μὴ τὴν καταγγείλωμεν οὐδέποτε! Ἄς μεταχειρίζωμεθα αὐτὴν ὡς θὰ ἠυχόμεθα νὰ μεταχειρίζηται τὸν υἱόν μας ἢ πενθερά του. Ἄς κατευναζώμεν τὴν ὀργὴν τοῦ υἱοῦ μας, ἐὰν οὗτος καταλαμβάνηται ὑπὸ τοιαύτης καὶ μᾶς τὴν ἐμπιστεύηται. Ἄς συνδιαλάττωμεν καὶ ἄς προσεγγίζωμεν τὰ ὄντα, ἅτινα οὐδὲν πρέπει νὰ χωρίζῃ ἐν τῇ καρδίᾳ μας, καί, ὅταν ἄτοπὰ τινα ἢ λόγοι μᾶς δυσχεροῦν, ἄς ἀναμιμνησκώμεθα τῆς γλυκείας φράσεως τοῦ ἁγίου Φραγκίσκου. «Πότε θὰ ἴδωμεν τὰς ψυχὰς τοῦ πλησίον μᾶς εἰς τὸν ἱερὸν θώρακα τοῦ Σωτῆρός μας; Φεῦ! ὅστις θεωρεῖ τὸν πλησίον του ἀπὸ πάσης ἄλλης ἀπόψεως, τρέχει τὸν κίνδυνον νὰ μὴ τὸν ἀγαπᾷ οὔτε ἀγνῶς, οὔτε εὐσταθῶς. . . .»

Ἐτερος φευκτὸς σκόπελος νομίζω ὅτι ἔγκειται εἰς τὴν ἄλογον καὶ διαφθείρουσαν ὑπερβολικὴν ἀγάπην ὑφ' ἧς καταλαμβάνονται αἱ μάμμαι διὰ τοὺς μικροὺς ἐγγονοὺς των. Εἶνε ἐνίοτε πολὺ ἐράσματα, πολὺ συμπᾶθῃ τὰ μικρὰ ταῦτα ὄντα· παρασύρουσιν ἀκρατήτως ἀπηυδισμένην ἐκ τῶν προσδοκιῶν τῆς ζωῆς καρδίαν, καὶ αὐτὰ ἀφοσιοῦνται εὐαρέστως εἰς ἐκείνην ἥτις τὰ ἀγαπᾷ τόσον τρυφερώς· ἀλλ' ἡ μήτηρ των δὲν ἔχει τὸ πρῶτον δικαίωμα εἰς τὸ φίλτρον των καὶ δὲν πρέπει ἄραγε νὰ προφυλάττηται τις ἀπὸ τοῦ νὰ ὑποκλέπῃ τὸ πολύτιμον

τοῦτο ἀγαθόν, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν προτίμησιν τοῦ τέκνου της; Τί θέλετε; ὅσον προβαίνομεν τὴν ἡλικίαν παύομεν πλέον ἀπὸ τοῦ νὰ ἡμεθα τὸ προσφιλεῖς ἀντικείμενον τῶν περὶ ἡμᾶς. Ἀπομένει ἡμῖν μόνον ὁ καλὸς Θεός· Αὐτὸν δεόν ν' ἀγαπῶμεν, εἰς Αὐτὸν ἐν ἀφοσίῳ νὰ ἐμπιστευώμεθα καὶ δι' Αὐτοῦ ν' ἀπεκδεχώμεθα τὴν ὑπὲρ τῆς πρὸς τὸν πλησίον συγκαταβάσεως ἀρωγὴν καὶ ἀντίληψιν.

Ἐὰν προῦκειτο νὰ ὁμιλήσω πρὸς νύμφην, θὰ τῇ ἔλεγον κατ' ἐπανάληψιν:

«Ἐπιμελήθητε τῆς καρδίας τῆς πενθερᾶς σας· κατακτήσατε ἅπαντα τὰ δικαιώματα ἐπὶ τῆς στοργῆς τοῦ υἱοῦ της, ἀλλὰ μὴ καταχρᾶσθε αὐτὰ· ἀφετε αὐτῇ νὰ μετέχῃ τῆς ἐλπίδος, τῆς συνδιαλέξεως, τῆς παρουσίας τοῦ προσφιλοῦς αὐτῇ υἱοῦ. Ἀφετε μικράν τινα ἐλευθερίαν εἰς τὰς σχέσεις των καὶ μὴ μένετε ἀκαταπαύστως μετ' αὐτῶν· ἀμφότεροι θὰ σᾶς ὀφείλωσι χάριτας διὰ τὴν ἀδρότητά σας, βραδύτερον δὲ θὰ καταντήσῃ νὰ ποιῶσιν ὑμᾶς κοινωνὸν καὶ τῶν ἐμπιστευτικωτέρων συνδιαλέξεων των. Καὶ ἐὰν νομίζετε ὅτι ἡ πενθερά σας εἶνε ὀλίγον ζηλότυπος, οἰκτεῖρατε αὐτήν· ἐστὲ ἀγαθὴ, ἀπλὴ πρὸς αὐτήν, καὶ δὲν θὰ βραδύνητε νὰ πεισθῇτε, ὅτι θὰ κατανοήσῃ καὶ ἐκείνη ἐν τέλει, ὅτι δὲν ἀπώλεσεν υἱόν, ἀλλ' ἀπῆλause καὶ μίαν κόρην. Καὶ ἐὰν τὰ ἐλαττώματά μας, αἱ πεπαλαιωμέναι προλήψεις μας, τὰ ὀπισθοδρομικὰ φρονήματά μας γίνωνται ἐνίοτε παραίτιοι νὰ ὑπόferητῃ, ἀγαπητὴ νύμφη, ἐστὲ ἐπιεικὴς καὶ ὑμεῖς ἤδη, τὸ δὲ τοῦ ἁγίου Παύλου ῥητόν: «ἀ λ λ ἡ λ ω ν τ ἄ β ῥ η β α σ τ ἄ ζ ε τ ε» γενέσθω σύμβολόν σας· σκέφθητε δὲ ὅτι ἀργότερον, ὅτε θὰ ἦσθε σεῖς πενθερά, θὰ φαίνησθε ὀπισθοδρομική, ἀπαραλλάκτως ὡσήμεῖς, καὶ ὡς λέγει ὁ Κορνήλιος:

«Ἐνθυμήθητε ὅτι εἰς τὴν ἡλικίαν μου δὲν θὰ ἀξίζητε σχεδὸν καλλίτερον . . . Ὁ αὐτὸς δρόμος τῶν πλανητῶν κανονίζει τὰς ἡμέρας καὶ τὰς νύκτας μας. Μὲ εἶδον οὖσαν ὅ,τι εἴσθε, θὰ γίνητε οἷα εἶμαι»

Συγγνώμην, ἀγαπητὴ φίλη· ἀφῆθην νὰ παρασυρθῶ ὑπὸ τῆς γραφίδος μου· ἀποτείνομαι εἰς ἄλλας ἢ εἰς ὑμᾶς, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι οὔτε ὑμεῖς οὔτε ἐγὼ οὔτε αἱ ἄλλαι θὰ δικαιώσωσι ποτε τὰς ἀσχήμους ἀστείότητας, ἄς αἱ κωμικοσατυρικαὶ ἐφημερίδες ἐκτοξεύουσι κατὰ τῶν πενθερῶν.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ

Ἡ λαμπρὰ αὐτὴ εἰκὼν εἶνε ἔργον τοῦ ἐξόχου γάλλου ζωγράφου Μποννά οὗ καὶ ἕτερον ἔργον ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῷ Α'. τεύχει, τὸν ἐσταυρωμένον, ἅπαντα καταθέλοντα τοὺς συρρέοντας ἐν τῇ καλλιτεχνικῇ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.

Τὰ «πρῶτα βήματα» παριστῶσι μητέρα νεαπολιτανὴν κρατοῦσαν ἀπὸ τῶν δύο χειρῶν τὸ γελαστὸν βρέφος της καὶ ὑποδοηθοῦσαν αὐτό, ἐνῶ ἐκεῖνο προσπαθεῖ μὲν ἀλλὰ μόλις κατορθοῖ νὰ κινήσῃ τοὺς μικροὺς καὶ εὐτραφεῖς πόδας του. Εἰκὼν χαριεστάτη, κινουσα τὸν νοῦν τοῦ θεατοῦ εἰς μυρίας ὅσας σκέψεις.

Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ μᾶς ἐρμηνεύσῃ τὴν ἄρρητον εὐφροσύνην τῆς νεαρᾶς μητρὸς, τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ τὸ μεῖδιμα τῶν χειλέων προδίδουσι καὶ μικράν τινα ὑπερηφάνειαν διὰ τὰς προόδους τοῦ μικροῦ της, εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ὁποίου ἐλπίζει ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ στηριχθῇ, γρατὰ αὐτῇ, καὶ μετὰ κόπου κινουσα τοὺς ἀδυνάτους πόδας της!

Εἶθε νὰ τελεσθῇ τὸ γλυκὺ ὄνειρόν της!